

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji C (2009) 2010 wersja ostateczna z dnia 24 marca 2009 r. (NN 4/2009, ex N 361/2008) — Niemcy, port lotniczy Drezno, w której Komisja zatwierdziła jak środek zgodny ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c) WE wkład na kapitał własny dokonany w celu budowy i przedłużenia pasa startowego portu lotniczego w Dreźnie. Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności tej decyzji w zakresie, w jakim zaklasyfikowała ona sporny środek jako pomoc państwa.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą w pierwszej kolejności, że poprzez zastosowanie przepisów o pomocy państwa do spornego środka Komisja narusza podział kompetencji i zasadę kompetencji powierzonych zawartą w art. 5 akapit pierwszy WE, ponieważ zgodnie z podziałem kompetencji we Wspólnocie nie jest ona właściwa do kontroli spornego środka. Kompetencje w zakresie planowania i odpowiedzialność za infrastrukturę portów lotniczych należą do pierwotnych kompetencji państw członkowskich UE.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia art. 87 WE. Skarżące podnoszą, że w wytycznych z 1994 r. ⁽¹⁾ Komisja w sposób wyraźny zaprzeczyła stosowaniu przepisów wspólnotowych o pomocy państwa do działań dotyczących infrastruktury portów lotniczych. Wytyczne te nadal obowiązują, ponieważ ani nie naruszają prawa pierwotnego w jego wykładni dokonywanej przez sądy wspólnotowe, ani nie zostały skutecznie uchylone przez Komisję. Wytycznych z 1994 r. w szczególności nie uchylili wytyczne z 2005 r. ⁽²⁾. Posiłkowo skarżące podnoszą, że wytyczne z 2005 r. nie mają zastosowania.

W odniesieniu do spornego środka spółka Flughafen Dresden GmbH nie jest przedsiębiorstwem w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, lecz organem publicznym. Nie występuje tu ponadto przysporzenie w rozumieniu przepisów o pomocy państwa, gdyż zastosowane przez Komisję kryterium kapitałodawcy działającego na zasadach rynkowych nie ma zastosowania w przypadku obiektów infrastruktury portów lotniczych.

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą, że należy stwierdzić nieważność decyzji we wspomnianym zakresie, ponieważ Komisja narusza istotne wymogi proceduralne, zasadę niedziałania prawa wstecz i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, a decyzja jest sprzeczna sama w sobie.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji — Wytyczne Komisji z 1994 r. dotyczące stosowania art. 92 i 93 Traktatu WE oraz art. 61 porozumienia EOG do pomocy państwa w sektorze lotnictwa (Dz.U. 1994, C 350, s. 5).

⁽²⁾ Komunikat Komisji — Wytyczne wspólnotowe dotyczące finansowania portów lotniczych i pomocy państwa na rozpoczęcie działalności dla przedsiębiorstw lotniczych oferujących przeloty z regionalnych portów lotniczych (Dz.U. 2005, C 312, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2009 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji oraz EPSO

(Sprawa T-218/09)

(2009/C 180/109)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich oraz Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności testów wejściowych, jak również ogłoszenia o konkursach otwartych opartych na zasadzie egzaminów celem utworzenia listy rezerwowej zatrudnienia EPSO/AST/91/09 asystent (AST3) w dziedzinie „Offset”;
- stwierdzenie nieważności testów wejściowych, jak również ogłoszenia o konkursach otwartych opartych na zasadzie egzaminów celem utworzenia listy rezerwowej zatrudnienia EPSO/AST/92/09 asystent (AST3) w dziedzinie „Prasa”.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zaskarżyła powyższe ogłoszenia o konkursie, ponieważ niektóre z egzaminów przewidzianych w tych ogłoszeniach musiały koniecznie odbyć się w języku niemieckim, angielskim lub francuskim.

Republika Włoska w uzasadnieniu swojej skargi podnosi następujące zarzuty:

- naruszenie art. 290 WE, który przyznaje Radzie działającej na zasadzie jednomyślności, wyłączną kompetencję w zakresie stanowienia w dziedzinie systemu językowego aktów wspólnotowych. W tym względzie należy uściślić, że w niniejszym przypadku EPSO w praktyce zastąpiło Radę i narzuciło system językowy obu konkursów, poprzez ustanowienie obowiązkowo angielskiego, francuskiego i niemieckiego jako drugiego języka i języka, w jakim obowiązkowo odbywają się testy wejściowe dwóch egzaminów pisemnych na trzy oraz egzaminy ustne, przy wykluczeniu wszystkich innych języków państw członkowskich.

- naruszenie art. 12 WE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58 ⁽¹⁾ i art. 28 regulaminu pracowniczego urzędników. Republika Włoska utrzymuje w tym względzie, że wszystkie języki państw członkowskich mają rangę języków urzędowych i języków roboczych Unii. W rezultacie ogłoszenie o konkursie nie może arbitralnie ograniczać się do tylko trzech języków, jakie kandydaci mogą wybrać jako drugi

język i w jakich publikuje się komunikaty oraz w jakich odbywają się egzaminy konkursowe. Artykuł 28 regulaminu pracowniczego urzędników zobowiązuje urzędników do znajomości drugiego języka wspólnotowego obok ich własnego języka państwowego, nie przyznając przy tym uprzywilejowanej pozycji angielskiemu, francuskiemu czy niemieckiemu.

Wreszcie skarżąca podnosi naruszenie art. 253 WE, jak również wymogów zasady uzasadnionych oczekiwań.

⁽¹⁾ Rozporządzenie nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz. U. 34 z 29.5.1959, s. 650)

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2009 r. — ERGO Versicherungsgruppe przeciwko OHIM — Société de Développement et de Recherche Industrielle (ERGO)

(Sprawa T-220/09)

(2009/C 180/110)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ERGO Versicherungsgruppe AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard, A. Renck, T. Dolde i J. Pause)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Société de Développement et de Recherche Industrielle SAS (Chenôve, Francja)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w sprawie R 515/2008-4 z dnia 20 marca 2009 r.; i

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ERGO” dla towarów z klas 3 i 5 (zgłoszenie nr 3 292 638)

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Société de Développement et de Recherche Industrielle SAS

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „URGO” dla towarów z klas 3 i 5 (wspólnotowy znak towarowy nr 989 863)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾], ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2009 r. — ERGO Versicherungsgruppe przeciwko OHIM — Société de Développement et de Recherche Industrielle (ERGO Group)

(Sprawa T-221/09)

(2009/C 180/111)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ERGO Versicherungsgruppe AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: V. von Bomhard, A. Renck, T. Dolde i J. Pause, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Société de Développement et de Recherche Industrielle SAS (Chenôve, Francja)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) nr R 520/2008-4 z dnia 20 marca 2009 r. oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ERGO Group” dla towarów i usług z klas 3 i 5 (zgłoszenie nr 3 296 449)

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Société de Développement et de Recherche Industrielle SAS

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: słowny znak towarowy „URGO” dla towarów i usług z klas 3 i 5 (wspólnotowy znak towarowy nr 989 863)